

Phần 9

Cầm Hoa lướt nhanh những trang web xem tin tức thường ngày, mắt dán chặt vào màn hình vi tính mà đầu óc cứ trống rỗng, trước mắt là một màn sương mờ ảo. Hình ảnh của Tuấn Nam lúc sáng lại hiện lên thật sống động, cô chợt thấy tim nhói đau.

Bấm nút shutdown, Cầm Hoa lôi cuốn nhật ký ra, bắt đầu viết tiếp những nỗi buồn mà cô không biết bày tỏ cùng ai.

Cô biết đêm nay cô sẽ thao thức đếm từng khoảnh khắc thời gian trôi qua. Tất cả lướt đi một cách chậm chạp thật đáng ghét. Cô chỉ mong sao trời mau sáng để cô chạy đến gặp Tuấn Nam, cô sẽ gặp anh một lần để bày tỏ tất cả nỗi lòng rồi mọi chuyện ra sao thì ra.

Và có lẽ cô sẽ phải vâng lời cha mà đồng ý cuộc hôn nhân đầy rẫy nỗi buồn, đau khổ của nhiều người. Cô tin rằng Tuấn Nam sẽ hiểu lòng cô, thông cảm cho cô và anh sẽ quên cô đi để tìm một người khác thật xứng đáng.

Đã lâu rồi Cầm Hoa chưa được ngồi nói chuyện một cách thật vui vẻ với anh, Cầm Hoa thèm được Tuấn Nam vuốt ve nhìn cô với ánh mắt trìu mến. Cầm Hoa chợt thấy tim nhói đau khi nhớ đến những kỷ niệm của anh và cô, những lời cãi nhau tóe lửa.

Cầm Hoa nấc lên:

- Tuấn Nam ơi! Biết giờ này anh có nhớ đến Cầm Hoa đáng ghét đã gây cho anh nhiều đau khổ này không?

Thả người buông xuôi xuống chiếc nệm êm ái, Cầm Hoa nhắm mắt mơ màng, suy nghĩ mà ngủ quên lúc nào không hay.

- Ặng... Ặng... Ặng...

Đang chìm dần vào giấc ngủ đầy mộng mị, chợt tiếng con Ki Ki vang lên làm Cầm Hoa bừng tỉnh:

- Hình như con Ki Ki mới la, mà sao mình nhờ vú đem nó lên cho mình hỏi trưa giờ mà giờ này vú chưa đem nó lên...

Gấp quyển nhật ký lại, Cầm Hoa vừa mở cửa phòng thì con Ki Ki đang đứng chờ sẵn ngoài cửa phòng vẫy đuôi mừng ríu rít.

- Ôi, Ki Ki! Mà làm gì mà trưa giờ tao tìm mày không thấy.

Bé con Ki Ki lên vuốt ve, chọt giọng vú Sáu vang lên lúc to lúc nhỏ dưới phòng khách làm Cẩm Hoa chú ý. Cô bước nhẹ xuống mấy bậc thang.

Giọng vú Sáu vang lên rõ hơn:

- Có lẽ ông chủ còn nhớ chuyện cách đây hơn hai mươi năm. Lúc đó, bà chủ đang mang thai gần ngày sinh mà sức khỏe bà rất yếu, bệnh tim tái phát... Mọi người đều lo lắng...

Nhẹ khịt mũi, vú Sáu tiếp tục với giọng đầy xúc động:

- Còn ông chủ thì lúc ấy đang quan hệ tình cảm với cô công nhân ở xưởng dệt kim cơ sở sản xuất nhà mình. Mọi người ai cũng nghi ngờ và tìm cách không cho bà chủ biết chuyện này vì sợ bệnh tim của bà lại phát nặng.

Ông Thành Phát nhú mày, bất ngờ quá đỗi. Đôi mắt mờ màng trăm tư sau làn khói thuốc mỏng manh như đưa ông về ngày xưa. Ông im lặng...

- Ngay cả mẹ bà chủ cũng biết nên bà ấy đã dùng tiền và quyền lực để buộc cô công nhân ấy đã lỡ mang giọt máu của ông ra đi thật xa và không được quay lại mảnh đất Sài Gòn này; nếu không sẽ vĩnh viễn không bao giờ có được cuộc sống yên lành.

Ông Thành Phát như bị cuốn xoáy vào câu chuyện mà càng lúc ông càng thấy hụt hẫng, bất ngờ và thương xót.

- Trời ơi! Vậy mà tôi cứ tưởng... Tôi thật có lỗi với cả hai người đàn bà mà tôi yêu thương...

Vú Sáu thở dài như không tìm được những bức xúc đã cố che giấu suốt mấy chục năm:

- Còn chuyện này, chắc ông chủ chưa biết, là lúc gần ngày sanh thì ông phải đi công tác xa đột xuất. Ở nhà phân vì nhớ ông, phân vì bà chủ sống nội tâm, bệnh tim tái phát... Bà phải vào bệnh viện để tiến hành phẫu thuật lấy đứa bé, vì nếu không thì cả mẹ lẫn con đều khó sống mà chờ đến ngày sinh, không ngờ đứa bé ấy do yếu quá nên sau hai ngày thì mất...

Đứng bật dậy, bóp chiếc ly thủy tinh như sắp vỡ tung, ông Thành Phát cố kiềm chế:

- Trời ơi! Nhưng lúc đó tôi về đến nhà thì mọi người đang tung bừng làm đám đầy tháng cho con Cẩm Hoa mà.

Vú Sáu trầm ngâm một lúc rồi giọng thật chậm:

- Đúng vậy! Ông chủ nói không sai nhưng đám đầy tháng đó là dành cho một cô bé bị bỏ rơi sau khi sinh ở bệnh viện và được bà mẹ vợ của ông chủ xin về thì đúng hơn. Đứa

bé đó chính là Cẩm Hoa đó. Tất cả cũng vì sợ bà chủ không chịu nổi cú sốc quá lớn này.

Ông Thành Phát bàng hoàng:

- Vậy vợ tôi có biết không?

- Trời! Mọi làm sao biết khi mà đang hôn mê, sau khi tỉnh lại thì bà tin rằng mình đã “mẹ tròn con vuông”, bà vui hẳn và khỏe hơn. Chuyện này cũng chỉ có tôi và bà mẹ vợ của ông chủ biết.

Vừa trầm ngâm, vừa rót rượu mà rượu tràn ra ngoài lúc nào không hay, ông Thành Phát đau khổ:

- Không ngờ con Cẩm Hoa... không phải là con của tôi... Vậy mà nuôi nấng nó gần hơn hai mươi năm chưa bao giờ tôi nghĩ mọi chuyện lại kinh khủng như vậy... Mà vú ngài xuống kể tiếp cho tôi nghe xem...

Vú Sáu thoáng buồn, như đoán được suy nghĩ của ông Thành Phát:

- Ông chủ định hỏi về cô công nhân Quỳnh Thư và đứa con phải không? Do bị mất mát quá đổi, bà Quỳnh Thư tìm một nơi yên tĩnh để sinh nở, ngày đêm nhớ mong, buồn bã cho cuộc đời, tự thân lo mọi thứ nên sau khi sinh do thiếu thốn sức khỏe lẫn tình thương của người thân, bà ấy đã qua đời, để lại đứa bé. Và anh hàng xóm thăm thương cho số phận khắc nghiệt của bà đã nhận con bé về nuôi đến khôn lớn. Tội lắm ông chủ à.

- Nhưng... tại sao vú lại biết chuyện này rõ thế?

Vú Sáu cười buồn:

- Trái đất này tròn ông chủ à. Không ngờ anh hàng xóm đó là em họ của tôi, biết được chuyện này nên tôi cùng em họ chăm sóc cho đứa bé để bù đắp tình thương cho nó... Nhưng không có chuyện gì tính trước được hết, chẳng may gia đình của em họ tôi xảy ra chuyện, ông ấy đã đem con bé Gia Linh ấy theo, cả hai cùng bật vô âm tín, đến ngày gần đây, tôi mới biết là ông ấy cũng đang ở đây.

Ôm đầu cúi gục xuống bụng thả một cách bất lực, ông Thành Phát nức lên:

- Người như tôi thật không ra gì! Không ngờ những chuyện mà tôi cố giấu lại bị mọi người biết hết. Vậy mà tôi cứ nghĩ mình sẽ đem mọi chuyện này theo

suốt cuộc đời. Suýt chút nữa tôi đã làm hại con gái mình. Tôi phải đền bù cho nó ngay. Gia Linh ơi...

- Ông chủ! Ông chủ khê thôi, kéo cô...

Cầm Hoa lao nhanh xuống lầu, nước mắt giàn giụa:

- Ba! Vú à! Chuyện gì đang xảy ra vậy. Con phải nghĩ sao khi biết được sự thật quá đau lòng này đây. Trời ơi! Sao tôi khổ vậy nè!

Chạy đến ôm Cầm Hoa thật nhanh vào lòng, vú Sáu cũng xúc động không kém, vú an ủi vuốt ve bờ vai đang run lên bần bật của Cầm Hoa:

- Cầm Hoa! Con hãy bình tĩnh mà nghe vú nói nè! Mọi chuyện đang rất xấu, nhưng dù sao con vẫn là...

Cầm Hoa nghẹn ngào:

- Là một con bé mồ côi bị hắt hủi, bỏ rơi, không cha mẹ, không nguồn cội phải không vú. Tại sao ông trời mang con vào cuộc đời họ để rồi... bị người ta hắt hủi hả vú?

Ông Thành Phát bước đến trấn tĩnh cô:

- Cầm Hoa à! Con vẫn là con của ba mà con...

Vỗ vỗ nhẹ vào vai cô, ông Thành Phát tiếp lời:

- Không ai muốn chuyện này xảy ra phải không con? Ba tìm Gia Linh về, hai đứa sẽ là chị em tốt của nhau, và thật hạnh phúc khi có được hai đứa con gái xinh đẹp...

Giọng ông vui hơn:

- Nhưng đây cũng là chuyện hay. Nhờ vậy mà ba biết mình đã vô tình để rơi ngoài đời một giọt máu, nức ruột của mình. Con yên tâm, ba sẽ không ép con lấy Kiến Huy nữa đâu. Nhất định cái đám cưới kia vẫn tiếp tục diễn ra và cô dâu sẽ là Gia Linh.

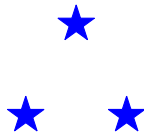
Cầm Hoa thấy khó chịu với câu nói như xát muối vào tim gan cô, dù không muốn cái đám cưới này xảy ra nhưng nếu là ngày trước hay cách đây vài giờ, khi cô còn là con ruột của ông có lẽ cô sẽ ôm chầm lấy ông, cảm kích ông lắm. Nhưng giờ đây cô nhận thấy sự yêu thương của ông dành cho cô hơi dần và điển hình là bây giờ, ông muốn dành điều tốt nhất cho con gái của ông. Cầm Hoa thấy bơ vơ khi tự dung trở thành một người mồ côi không biết nguồn cội cha mẹ là ai. Làm sao cô có thể chấp nhận được sự thật này chứ.

Nói lỏng vòng tay như bông xuôi tất cả, con Ki Ki nhảy xuống đất. Cẩm Hoa như thấy mọi thứ đang trôi tuột khỏi tay cô. Ánh mắt vô hồn, long lanh nước mắt, Cẩm Hoa gào lên:

- Ba... đừng lo, ba cứ yên tâm mà đi tìm Gia Linh và con biết thân phận mình mà. Ba cũng không cần chia sẻ tình yêu thương hay thương hại cho đứa trẻ mồ côi như con đâu. Ba cứ lo lắng cho chị Gia Linh đi...

Nói rồi, Cẩm Hoa vụt chạy ra ngoài. Ông Thành Phát kêu lên bất lực:

- Cẩm Hoa! Cẩm Hoa! Con đi đâu thế? Trời ơi!

Gìờ đây trông Cẩm Hoa tiêu tụy, xác xơ, hai mắt sưng húp, cảnh vật trước mắt hư ảo, cô cứ bước đi trong vô thức, đôi chân mỏi nhừ nhưng cô không quan tâm. Cẩm Hoa cũng không biết cô đã rời xa ngôi biệt thự. Cô chỉ muốn rời xa nơi đau buồn đó càng xa càng tốt. Giờ đây cô như một người chết đuối giữa dòng đời và mong có một người ném chiếc phao để cô bầu vào.

Cẩm Hoa ôm đầu ngồi thụp xuống bên đường.

Không! Trời ơi! Sao tự dưng tôi lại trở thành một người không có nguồn gốc, không biết cha mẹ mình là ai.

Đường phố Sài Gòn buổi chiều nhộn nhịp hẳn lên, mọi người tan sở, ai cũng cuống quýt về nhà để cùng ăn cơm với gia đình, các quán ăn bên đường bắt đầu bày ra bán đủ các món ăn. Bụng đói cồn cào nhưng Cẩm Hoa không muốn ăn. Nhìn lên bầu trời xanh xen lẫn màu vàng của ánh chiều tà, những cánh chim cùng nhau bay về tổ, hai chân cô như sắp khụy, cô tựa vào một gốc cây cỏ thụ ven đường:

- Mình phải quên đi mọi thứ, mình không thể như vậy mãi được.

Tiếp tục bước đi một đoạn, cô đưa tay vẫy một chiếc taxi của hãng Mai Linh vừa trờ tới:

- Taxi!

Chiếc taxi màu xanh từ từ tấp vào lề, anh tài xế trẻ bước xuống mở cửa cho Cẩm Hoa bước vào:

- Xin lỗi, cô định đi đến đâu?

- ...

Cầm Hoa im lặng, cô đang nghĩ lung tung.

Anh tài xế taxi nhìn qua kính chiếu hậu, quan sát người khách:

- Cô ơi! Cô có sao không?

Giật mình, Cầm Hoa ngơ ngác:

- Ô! Anh gọi tôi sao?

- Đúng vậy. Tôi muốn hỏi cô định đi đâu?

Cô trầm nghĩ mà không trả lời: “Mình còn nhà để về sao? Mình còn có người để thương nhớ trông chờ mình về sao? Ba của mình giờ đã tìm được nóm ruột thật sự của ông. Mình có về căn nhà đó thì cũng chỉ là kẻ dư thừa thôi...”

Quẹt ngang dòng nước mắt lăn dài xuống má, Cầm Hoa nói nhanh:

- Vũ trường. Anh xem gần đây có vũ trường nào lớn thì chở tôi đến đó.

Anh taxi thoáng nhíu mày vì người khách có thái độ hơi lạ, nhưng anh cũng làm theo lời cô.

Chiếc taxi đỗ trước cổng vũ trường “Bước nhảy”. Trả tiền taxi xong, cô bước nhanh vào vũ trường.

Mọi người đổ dồn ánh mắt vào nhìn cô, có vài tên thanh niên tóc tai nhuộm đủ màu buông lời chọc gheo, đến đứng sát cô, đưa tay sờ vào má cô, giọng giễu cợt:

- Đi chợ về sẵn trốn việc nội trợ ghé đây, chơi hả cô em. Qua đây nhảy với anh nè. Xinh đẹp vậy mà có chồng sớm rồi ở nhà lo nấu nướng thì phí quá.

Ánh đèn màu lấp lánh, chớp liên tục, cô rùng mình cúi mặt bước đến quầy rượu, mặc kệ tên thanh niên đang cười nham nhở.

- Cho một chai Whisky đi anh.

Cúi xuống nhìn bộ đồ đang mặc, Cầm Hoa cười nhạt như vô thức:

- Ngay cả một bộ đồ đang hoang cũng không có. Mình đã mất tất cả rồi.

Cầm chai rượu mạnh lên uống, Cầm Hoa ho sặc sụa vì không quen, nhưng cô cố nốc cho cạn chai rượu mạnh. Đôi mắt đờ đẫn nhìn mọi thứ cứ mờ dần, rồi cô chìm vào giấc ngủ trên bàn rượu thật mệt mỏi.

- Cô ơi! Cô ơi. Dậy đi...

Bị lay mạnh, Cẩm Hoa dụi mắt để nhìn rõ người gọi mình. Anh chàng quản lý vũ trường nói:

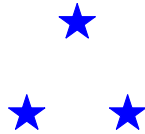
- Xin lỗi chị phải về cho. Bây giờ vũ trường phải đóng cửa ạ.

Cẩm Hoa dờ dẩn bước thấp bước cao bước ra khỏi vũ trường. Trời đêm Sài Gòn êm ả, se lạnh. Một làn gió đêm thổi qua làm Cẩm Hoa rùng mình, cô thấy mệt mỏi và muốn ngã lưng xuống chiếc nệm thân quen. Cẩm Hoa lại khóc tức tưởi như một đứa trẻ. Vẫy tay gọi taxi, cô nhảy lên rồi nhanh chóng tựa lưng vào ghế để ngủ.

Cô nghe loáng thoáng tiếng của anh tài xế hỏi và không suy nghĩ mà Cẩm Hoa trả lời ngay như được cài đặt sẵn trong tiềm thức.

- Cho tôi về Sa Đéc...

Cẩm Hoa lại chìm vào giấc ngủ và cơn say đang ủa đến...

Mở mắt ra sau một giấc ngủ dài, cái lạnh của buổi sáng sớm ở miền quê yên ả, hương thơm từ những cánh đồng hoa xông vào mũi. Cẩm Hoa rời khỏi chiếc taxi bước đi mà không định hướng. Cô không nhớ nổi tại sao cô lại có mặt ở mảnh đất Sa Đéc này.

- “Có lẽ lúc tối mình say quá nên gọi taxi xuống tận đây. Trời ơi, mình phải làm sao đây?”

Vuốt lại mái tóc óng ả nhưng bị gió thổi mạnh lại cho gọn gàng. Cẩm Hoa chợt thấy bụng đói cồn cào. Tìm ngay một quán nhỏ ven đường và tự phục vụ cho mình một tô phở ngon lành. Cẩm Hoa thấy tỉnh táo hơn. Cô nghĩ thầm:

- Mình đã lỡ xuống đây rồi thì xem như đi du lịch cho quên nỗi buồn. Thôi, đành cố gắng.

Lấy túi tiền ra định trả cho chủ quán, không ngờ đêm qua cô đã xài cạn những đồng tiền cuối cùng mà cô chỉ kịp mang theo vội.

- Trời ơi! Tại sao tiền đâu mất hết rồi.

Bà chủ quán đến tươi cười với Cẩm Hoa, chậm rãi hỏi:

- Bộ ăn không vừa miệng hả cháu? Cháu bị sao vậy?

Cầm Hoa e dè nhìn bà. Từ lúc nhỏ đến lớn chưa bao giờ Cầm Hoa lâm vào tình cảnh trắng tay, không có tiền trả như vậy. Chẳng còn một xu, nữ trang cũng không, cô biết nói sao với bà chủ đây và cô thấy lo lắng hơn cho những ngày sắp tới khi phải tự lo.

Cầm Hoa khóc nức nở, nghẹn ngào. Bà chủ quán nhìn cô lo lắng:

- Ôi! Có gì mà cháu khóc thế. Mà con tên gì? Từ đâu đến đây?

Cầm Hoa im lặng. Cô nhìn bà chủ sợ sệt. Nhưng gương mặt phúc hậu cùng với giọng nói chân tình của bà làm cho cô bớt lo và bắt đầu kể cho bà nghe câu chuyện của mình.

“Cầm Hoa nghĩ giờ đây cô cũng chẳng khác nào một kẻ ăn mày, cứ kể cho bà nghe. Nếu bà không tin thì sẽ ở lại xin làm để trả nợ cho bà vậy.”

Nghe xong câu chuyện, bà chủ quán xúc động, bà xoa nhẹ bàn tay cô, vuốt nhẹ mái tóc óng ả, giọng an ủi:

- Không sao đâu con. Con đừng lo, nếu con muốn có việc làm thì dì sẽ giới thiệu cho con vào làm trong khu giải trí sắp khánh thành của chị dì, nghe nói chỗ đó đang cần một người chăm sóc cho vườn hoa kiểng. Con nghỉ chút cho đỡ mệt, rồi dì sẽ đưa con đến chỗ đó. Bây giờ ra sau nhà rửa mặt, rồi ngủ một giấc cho khỏe.

Cầm Hoa mừng rớt rít:

- Con cảm ơn dì lắm. Không ngờ dì lại tốt bụng với con quá.

Bước theo bà chủ quán tốt bụng ra sau nhà, Cầm Hoa thấy an tâm hơn, chứ không mệt như lúc vừa bước chân xuống cái làng hoa Sa Đéc.

- Người dân ở đây thật tốt bụng, chân chất, thật thà, sẵn sàng giúp đỡ người xa lạ trong hoàn cảnh khốn khó.

Nghỉ ngơi một lúc, bà chủ và Cầm Hoa cùng đến khu giải trí đang xây. Không ngờ cơ hội lại mở rộng với cô, Cầm Hoa được nhận vào làm việc trong khu “Du lịch Trượt băng nghệ thuật.”

Anh nắng vàng rực trải dài trên con đường trước khu nhà trọ của Tuấn Nam, những khóm hoa mười giờ nhạt đủ màu sắc đang hé nở e ấp.

Ông Ba và Gia Linh cùng tiễn chàng rể tương lai của ông ra cửa, màu nước sơn của cánh cửa mới tỏa ra, mang một chút hương vị tươi vui. Từ lúc hiểu được Kiến Huy thật lòng thương con gái mình, ông Ba đối xử với anh tốt hơn.

Trở vào nhà, ông cười hài lòng:

- Con thấy thằng Kiến Huy là người như thế nào hả Nam?

Đang thu dọn lại đĩa bánh cùng với trà lại cho gọn gàng, Tuấn Nam vui vẻ:

- Thiệt tình qua vài lần tiếp xúc thì con thấy Kiến Huy là người đàn ông tốt nhưng con cũng chưa thể đưa ra nhận xét chắc chắn. Qua lời Gia Linh kể thì con nghĩ cô ấy không chọn làm người đầu bác ạ.

Ông Ba nhanh miệng tiếp lời anh:

- Bác thấy thằng Kiến Huy cũng được lắm con à. Hôm bác bị nằm viện đó, nhờ nó hiến máu mà bác mới được khỏe lại. Mấy tuần này nó còn huy động bà con xóm lao động nghèo này cho các đứa nhỏ đến trường, rồi mua tập sách, sửa lại nhà cho các hộ nghèo, giúp họ có việc làm ổn định nữa đó cháu. Cháu thấy thằng Huy nó có tốt không?

Tuấn Nam đẩy ly nước trà về phía ông, cười thật tươi:

- Mới đây mà bác Ba có cảm tình với chàng rể tương lai quá trời. Bác khen người ta suốt làm con phải ganh tỵ luôn đó. Mà bác hạnh phúc lắm mới có được cô con gái vừa hiếu thảo, xinh đẹp, bây giờ lại thêm chàng rể hiền.

Nhấp ngụm trà, ông Ba cười khà:

- Thiệt tình hồi xưa bác mù quáng quá nên không ưa thằng Kiến Huy, bác nghĩ mấy người giàu có không ai tốt, yêu thương thật lòng những người nghèo khổ như mình. Bây giờ bác mừng là con Gia Linh tìm được cha ruột của nó và được sống bên người mà nó yêu mến. Mà điều bác bất ngờ nhất là nó lại là con ông Thành Phát. Nghĩ lại lúc trước ông ấy đối xử tệ với gia đình bác lắm, nhưng giờ thấy ông ấy cũng thay đổi hơn trước. Tội cho ông ấy khi vừa tìm được con Gia Linh thì con Cẩm Hoa lại rời xa ông ấy, bây giờ đang ở đâu cũng không biết, tội con bé quá.

Câu chuyện của ông Ba vừa kể như xát muối vào vết thương vốn chưa lành của Tuấn Nam. Không ngờ Cẩm Hoa lại gặp hoàn cảnh éo le như vậy. Nén tiếng thở dài vào tận đáy lòng, Tuấn Nam cười gượng:

- Thôi, Bác Ba nghỉ ngơi đi, sáng giờ cũng mệt rồi. Con phải về phòng để làm cho xong công việc dở dang.

Ông Ba khoát tay:

- Ồ. Thôi, con về đi. Gần tới ngày tốt nghiệp ra trường, công việc cũng không ít, con cố gắng mà hoàn thành cho tốt nghen.

Đang lúi cúi mở ổ khóa cửa phòng thì có tiếng xe trước cổng:

- Ê! Tuấn Nam! Màỵ đợi tao với!

Khôi Vỹ ào ào chạy lại vỗ vai Tuấn Nam thật mạnh.

Tuấn Nam xuýt xoa:

- Thằng quỷ sứ, mới tới chưa thấy hình mà đã nghe tiếng màỵ rồi. Lớn giọng đến nỗi át luôn tiếng con chó Mực đang sủa. Màỵ là trùm khu này rồi.

Lừ mắt nhìn Tuấn Nam, Khôi Vỹ giọng thật sắc, chậm rãi:

- Màỵ cũng đâu có thua ai, màỵ là chuyên gia nói sốc tao đó. Thiệt tình là không biết sao tao với màỵ làm bạn được không hiểu nổi hén màỵ... Í, nãy giờ bác Ba ở đây mà con không thấy. Xin lỗi bác Ba. Mà lúc này con thấy Bác khỏe ra, thân thể... “cường tráng” phải không bác.

Ông Ba cười lớn:

- Cái thằng, tao già rồi đi muốn không nổi, cường tráng nổi gì? Mà hai đứa bây gặp nhau là cứ sốc nhau hoài.

Tuấn Nam cười hiền:

- Thôi, vào nhà đi màỵ!

Khôi Vỹ dừng lại đứng nói chuyện với ông Ba:

- À! Khi nãy con có gặp Kiên Huy và Gia Linh ở gần siêu thị.

Ông Ba gật gù:

- Ừ, tụi nó đi thử đồ cưới rồi mua sắm đồ đạc chuẩn bị cho đám cưới. Mà thôi, con vô gặp thằng Tuấn Nam trò chuyện đi. Bác đi tắm đây!

- Dạ! Vậy bác nghỉ đi. Để con vào chơi với nó chút!

Đang click chuột nhanh trên màn hình máy tính, chăm chú vẽ bản thiết kế với phần mềm đồ họa Corel, Tuấn Nam vờ không quan tâm.

Khôi Vỹ bước đến rót nước uống thật tự nhiên rồi phát mạnh vào vai Tuấn Nam:

- Tao đến đây để báo cho mày một tin mừng. Mà mày phải hứa “hồi lộ” tao một châu tao nói cho.

Tuấn Nam vẫn dán mắt vào màn hình:

- Không nói thì mặc xác mày. Ôm cái tin vui của mày mà đem đi chỗ khác đi. Tao không có tiền nhiều để hồi lộ cho mày đâu.

Khôi Vỹ lừ mắt:

- Cái thằng! Kẹo như keo dính chuột. Mày cho tao ăn cơm nguội cũng được chứ tao có cần ăn bào ngư vi cá đâu.

Tuấn Nam ngẩng đầu lên cười:

- Thôi mày có tin tức gì quan trọng thì nói ra một lượt đi. Tối, tao dẫn mày đi ăn hủ tiếu gõ hén!

- Ừ, món khoái khẩu của sinh viên tụi mình mà! Mà mày đoán xem chuyện gì?

Tuấn Nam hồi hộp:

- Bộ mày có tin của Cẩm Hoa hả? Nói nhanh coi thằng quỷ.

Khôi Vỹ nheo nheo mày.

- Xin chia buồn cùng bạn tốt. Trật lất.

- Vậy chứ tin gì mà vui hả?

Khôi Vỹ làm ra điệu bộ chậm rãi:

- Trời ơi! Mới có làm cho mày hồi hộp chút xíu mà mặt mày ỉu xiu như bong bóng xì hơi. Thấy mày mà tao phát rầu luôn.

Tuấn Nam dằn mạnh con chuột vì tính xuống bàn:

- Mày giỡn cũng phải đúng lúc chứ. Giờ này là lúc nào rồi mày không thấy tao đang lo lắng, trông mong tin tức của Cẩm Hoa sao. Không biết cô ấy sống ra sao nữa kìa.

Khôi Vỹ hơi bị quê khi bị Tuấn Nam tự dưng nổi cáu. Nhưng với bản tính tốt bụng và vui tính, Khôi Vỹ lại trêu Tuấn Nam:

- “Hồi thế gian tình là gì...

Mà sao người ta phải ôm o, gầy mòn”

Ôi! Tao thấy mày si tình, tương tư người ta quá 49 ngày mà không giải quyết được là phát điên phát dại đó nha mày. Lúc đó đừng kêu tao dẫn mày đi chích ngừa nha.

Tuấn Nam nhăn nhó:

- Mệt mày quá!

Thấy Tuấn Nam đang buồn nên Khôi Vỹ không đùa dai nữa:

- Nè, anh Hai, xem đi!

- Cái gì đây?

Bất ngờ khi thấy tấm giấy chứng nhận màu bạc được Khôi Vỹ đưa ra, Tuấn Nam giật tấm giấy đưa sát để nhìn cho rõ:

- Ôi trời! không ngờ mình may mắn quá. Mà Khôi Vỹ này, mày thấy tao giỏi không?

Khôi Vỹ trề môi, cầm cái quạt giấy quạt xoành xoạch.

- Thôi, mày nỏ quá coi chừng đứt bóng. Tao van xin mày đó Tuấn Nam... Mày có nỏ... thì mày chừa đường cho tao chạy trước nha...

Tuấn Nam cười sáng khoái.

Khôi Vỹ làm điệu bộ trầm tư:

- Ngẫm nghĩ mà tao thấy tủi thân quá mày à. Tao với mày cùng đi thi “thiết kế logo cho sân tập trượt băng”, vậy mà mày thì đạt giải nhất, còn tao thì... Mà tao không buồn đâu, vì mai một mày mà đi lãnh thưởng nhớ... dẫn tao đi ăn ké nha... anh Nam.

Vui mừng quá đỗi, Tuấn Nam như muốn ôm chầm lấy Khôi Vỹ:

- Mày đừng lo chuyện đó. Tao sẽ đãi mày một bữa thịnh soạn mà.

Khôi Vỹ cười tít mắt.

Sáng sớm trời trong xanh không một gợn mây, ánh nắng dịu nhẹ, hàng cây bằng lăng soi bóng xuống hai bên đường.

Khôi Vỹ chờ Tuấn Nam ra đón xe tốc hành về Sa Đéc. Ba tiếng sau, Tuấn Nam đã có mặt tại quê nhà Sa Đéc - làng hoa xinh đẹp hai bên bờ sông lãn tăn gợi sóng hiền hòa.

Vừa bước xuống xe nhìn xung quanh tìm kiếm, người ra đón Tuấn Nam là một người đàn ông hơn bốn mươi, lịch lãm, sang trọng đưa tay ra bắt tay:

- Chào cậu Tuấn Nam? Cậu còn nhớ tôi không?

Tuấn Nam nghiêng nghiêng đầu ái ngại:

- Xin lỗi ông đây là...

Cười rộng miệng, người đàn ông choàng vai anh rồi hai người cùng bước đi.

- Ta và cháu đã gặp nhau một lần. Ông dựng tương lai mà cháu không nhớ sao. Và dựng cũng chính là nhà tổ chức ra cuộc thi mà cháu đã đoạt giải đấy.

Một chút ngạc nhiên, Tuấn Nam cười nhẹ rồi khiêm tốn:

- Cháu cũng may mắn thôi dựng à. Mà con thấy bất ngờ lắm, không ngờ dựng lại người tổ chức ra cuộc thi này.

- Thôi, lên xe đi Tuấn Nam.

Chiếc Innova màu kem bạc lướt nhanh trên con đường men theo hai bên bờ là những ruộng hoa ngập tràn hương sắc. Con đường quen thuộc dẫn về gần nhà ngoại anh.

Tuấn Nam ngạc nhiên kêu lên:

- Không ngờ sân trượt băng nghệ thuật lại được xây gần nhà ngoại.

Dẫn Tuấn Nam đi xem khu đất rộng đang hoàn thành những giai đoạn cuối, ông dựng của Tuấn Nam hồ hỏi:

- Con thấy sao? Đây ở phía trước là khu hoa kiểng tập hợp những loài hoa đẹp vùng này, các nhân công đang trồng và sắp xếp lại cho thơm tất. Tất cả khu này đều đang vào giai đoạn cuối thi công đó cháu. Cháu thấy khu này có tiềm năng không?

- ...

Thôi dựng cháu mình vào đây nghỉ uống nước rồi dùng bữa trưa luôn. Giờ này trời nắng quá.

Vừa quay lưng bước đi thì có tiếng gọi:

- Anh Tuấn Nam! Anh Nam! Em nè...

Tiếng gọi trong vắt, quen thuộc, đong đầy niềm vui đang đợi Tuấn Nam ngoài cổng. Vân Trang tóc thắt đuôi sam trông thật dễ thương chạy đến bên Tuấn Nam quẩn quít:

- Anh Nam về khi nào vậy? Gặp anh, em mừng quá trời!

Tuấn Nam tròn mắt ngạc nhiên:

- Ồ... em hả Vân Trang! Em đi đâu đây?

- Em vừa đi học ôn thi môn Lý về!

Chớp nhẹ viên mi đẹp, Vân Trang làm vẻ bí mật, kéo tay Tuấn Nam:

- Anh Nam lại đây nè. Em có cái này cho anh xem!

Tuấn Nam cười tươi:

- Gì vậy em?

Mở vội chiếc cặp, lôi ra xấp giấy:

- Em cảm ơn anh lắm, nhờ bộ đề thi của anh mua cho em mà em được điểm tốt liên tục. Anh có thưởng gì cho em không nào? Anh không được hứa hẹn lần này lần khác rồi quên luôn đó nha!

Tuấn Nam xoa đầu cô:

- Đúng là con nít. Đáng lẽ em phải đãi anh để cảm ơn anh. Vậy mà đòi ngược lại anh. Mà để anh suy nghĩ thưởng gì cho em đây? Anh em mình đi ăn kem Ý nha!

- Em không thèm đâu! Mặc lắm!

Tuấn Nam lắc đầu:

- Con bé này, anh trả tiền mà em lại tiết kiệm giùm anh hả. Vậy thôi anh em mình chiều nay lấy xuồng bơi ra sông sau nhà chắt dừa nước về ăn nha.

- Anh thích thì đi một mình đi. Em không rảnh...

- Trời ơi! Cái gì em cũng không thích. Vậy em cho anh thiếu nợ... nha!

- Không cho! Trả tiền hà... Mà anh Tuấn Nam nhìn ngoài đường kia, em chỉ cho anh xem cái này...

Tuấn Nam vừa quay mặt qua thì Vân Trang lấy hết can đảm nhón chân lên hôn vào má anh một cái thật kêu rồi e then bỏ chạy thật nhanh trong tiếng cười trong veo, hồn nhiên như tiếng thủy tinh vỡ.

- Lêu... lêu... anh thua em rồi nha. Vậy mà cũng bị gạt.

Nhăn răng ra trêu Tuấn Nam, Vân Trang le lưỡi ra trêu tức.

Tuấn Nam lấy tay sờ má, bất ngờ, anh sững người nhưng cố đùa giỡn để Vân Trang không ngượng:

- Ôi! Cô bé này, đúng là trẻ con, giỡn hoài vậy, lớn rồi nha em.

Lấy tay làm hề trên gương mặt, Vân Trang chạy vòng quanh Tuấn Nam cười sáng khoái.

Tuấn Nam không biết rằng từ phía lô hoa kiểng trước sân tập, có một cô gái đang thầm theo dõi hành động của anh. Nhìn thấy Tuấn Nam đang đùa giỡn bên một cô gái trẻ, Cẩm Hoa chợt thấy như ai bóp nát trái tim, nghĩ ngợi mà không hay ngón tay mình bị kéo trúng.

- Ôi! Ui da!

Quăng cái kéo xuống nền xi măng, nắm lấy ngón tay thật chặt để máu bớt chảy:

- Em có sao không?

Cẩm Hoa cười gượng:

- Không sao, không sao mấy chị à!

Cẩm Hoa cắn chặt môi đến bật máu, không cảm nhận được nỗi đau thể xác bằng nỗi đau trong lòng đang trĩu nặng. Quay lưng chỗ khác để khỏi chứng kiến điều mà cô chẳng bao giờ muốn xảy ra. Hình như nước mắt Cẩm Hoa lại rơi, cô nghe mũi mình nghẹn cứng.

Tuấn Nam! Mới đó mà anh đã quên em rồi sao. Tuấn Nam! Anh có biết khi nghĩ về anh, em lại được tiếp thêm nghị lực để sống. Chẳng lẽ anh lại xem em như là hình bóng vụt mất sau một giấc chiêm bao thôi sao? Giờ đây em chỉ mong thời gian trôi qua mau và mang theo những ký ức của anh và Cẩm Hoa này.